

1

Leif Linge var for lengst våken da avisbudet slengte *Drammensposten* på dørmatta hans. Leif sto like godt opp og hentet den, for det ble ikke mer søvn uansett. Han leste oppslaget på forsiden mens han gikk inn i stua.

«Det er gått halvannen uke siden imam Amir Hassan forsvant etter en religiøs samling fredag 24. april. Det er ifølge politiet intet nytt om ham. Politiet, Røde Kors og frivillige har gått manngard i områdene der han sist var sett. Det er soknet med dykkere i Drammenselva, og politiet har satt inn helikopter i søket, uten resultat. Politiet vil ikke spekulere i om imamen har blitt utsatt for en kriminell handling eller om det kan være en ulykke. De vil heller ikke kommentere spekulasjoner om at han har reist til Syria for å slutte seg til IS. Han har ved et par anledninger uttrykt seg på en måte som kan tyde på at han har sympati for deres sak».

«Spekulere i». Leif ristet på hodet over mediesjargongen og fortsatte lesingen.

«De vil heller ikke kommentere en besynderlig omstendighet ved forsvinningen: Det skal være sett en engel i området der imamen antas å ha forsvunnet.

Den kjente sektlederen pastor Lund hevder det vi ser er begynnelsen på Armageddon, menneskehetens undergang.

– De som avviser den sanne tro og sprer falsk lære, blir tatt først, sier pastoren.

Frykten brer seg i Drammensdistriktet. Se mer om saken på side tre og fire».

Pastor Lund. Det brakte fram minner. Leif satte seg i sofaen, bladde om og leste hele artikkelen.

«Folk synes det er underlig at politiet ikke finner spor etter den savnete. Kan det tyde på at pastor Lund har rett, at Guds straffedom er over oss? Noen vi har snakket med, begynner å frykte at Drammen skal bli et nytt Sodoma og Gomorra.

Lederen for politiets etterforskningsteam, politioverbetjent Anders Munthe, sier dette om engleobservasjonene:

– Vi tar alle tips på alvor og har gjort grundige søk også i tilknytning til de påståtte observasjonene. Men vi ser etter andre forklaringer enn overnaturlige».

Artikkelen fortsatte med en omtale av imamen. Og en flammente gjengivelse av Bibelens beretning om utslettelsen av Sodoma og Gomorra.

Leif sukket, strøk av gammel vane over operasjons-arret og spente prøvende ut brystmusklene. De var ennå ømme, et halvt år etterpå. Tidlig å få slikt før man var førti.

Han la fra seg avisen og ble sittende og se ut av stuevinduet. Drammenselva seg stille og mørk mot fjorden og tilintetgjørelsen. En trolsk dis i Bragernesåsen laget gåtefulle fantasifigurer, som langsomt ble visket ut av morgensolen. Leif gned seg i øynene og åpnet laptopen. Forlot det metafysiske og bega seg inn i klimafysikkens nesten like gåtefulle

verden. Armageddon, tenkte han. Der var den gode pastor Lund på linje med verdens klimaforskere. Om enn med forskjellig teori om årsaken. Pastoren forkynte at det var Guds straffedom, og tordnet mot klimaforskernes påstand om at årsaken var menneskeskapt.

Hva vil de tro etter at jeg har lagt fram resultatene av beregningene mine? tenkte han. Det ville bli kontroversielt, og han likte ikke konfrontasjoner. Det hendte, i nattens mulm, at han vurderte å slutte seg til flertallet, og legge algoritmen i en skuff. Men han likte fortielser enda mindre, og håpet at i morgen, tirsdag 5. mai 2015, ville gå inn i historiebøkene. Funnene hans ville få enorme konsekvenser for hans videre karriere. Men innsatsen var stor; han var smertelig klar over at morgendagen også kunne innlede hans personlige Armageddon.

2

Ved lunsjtider gikk Ola Linge med lange skritt ut porten på psykiatrisk sykehus i Lier. Han var tidlig i førtiårene, med stort, rødblondt skjegg og skulderlangt hår. En fortann var borte, og den ene skulderen hang lavere enn den andre etter et fall utfor en fjellknaus. På flukt fra forfølgerne som aldri lot ham i fred.

Et vindkast rusket i håret, det kjentes som om det blåste vekk spindelvevet som hadde ligget over tankene hans. Han kastet håret vekk fra øynene og dyttet det inn under pannebåndet. Med hvite tall på svart bunn hele veien rundt: 3,1415926535897932 ... Tallene var ikke bare utenpå, men også inne i hodet hans.

Når han var innenfor de dystre veggene, la tiden seg over ham og presset ham ned. Hvor lenge hadde han vært der denne gangen? Timer? Dager? Han visste ikke. Han måtte bare ut, se trær og himmel, kjenne lukten av gress og kva. Så han skrev seg ut. De kunne ikke holde ham innesperret mot hans vilje, hvis han ikke ga dem grunn til å tro at han var til fare for seg selv eller andre. I lommen hadde han tablettene, som han hadde lovet å ta. Et kjapt blikk over skulderen viste at ingen fulgte etter.

Bussen til Drammen kom like etter at han hadde stilt seg opp ved hovedveien. Gjennom sidevinduene så han bare to

passasjerer, to unge jenter. Han gikk på bussen, satte sekken på setet ved siden av seg. To holdeplasser senere kom det på to mørkhudete karer med svart skjegg. De snakket høyt sammen med hese strupelyder. Begge så på ham da de passerte. Både jentene og han gikk av på neste holdeplass. Jentene så seg fort tilbake, og skyndte seg i retning byen. Ola ventet bak busskuret, og tok neste buss til Drammen bussterminal. Derfra tok han bussen mot Konnerud. Han gikk av ved Hallermoen og småløp inn i skogen. I en steinur, skjult bak et forheng av eføy, lå en åpning inn til de nedlagte Konnerudgruvene.

Gruvegangene som gikk på kryss og tvers under Strømsåsen, var som en del av ham. Den mørke labyrinten gikk i ett med irrgangene inni hjernen hans. Av og til raste en minotaur brølende rundt der inne, den redselsfulle lyden fylte hodet.

Tingene hans lå slik han hadde forlatt dem. I det svale halvmørket like innenfor åpningen la han seg ned på et leie av granbar og lyttet med halvåpen munn. Tok inn den trygge lyden av suset gjennom grantrær i svak ettermiddagsbris. Dypt inni skogen sang en svarttrost, med etterklang som i en katedral. Hans katedral. Ola kjente skuldrene senke seg.

Så husket han radiotranseiveren. «De» hadde dopet ham ned, løsnet en tann ved siden av den han hadde mistet, og plassert faenskapen der. For å spore ham og gi ham ordre. Han visste det nok. Når ekkoet fra stemmene deres fylte hodet hans, ramset han opp desimaler på pi for å overdøve dem. 3,1415926535 ... Noen ganger måtte han ta med mange hundre.

Akkurat nå var det stille der inne. Men tanna var fylt av djevleskapen deres. Ola visste hva han måtte gjøre. Han fant fram samekniven, tørket av den på skjorteermet. Så

gapte han opp og lirket knivspissen under den vonde tanna. Det smakte beskt av det kalde stålet, og smerten ilte gjennom hodet. Han knep øynene sammen, kjørte knivspissen inn og vippet opp. Tanna kom halvveis ut og ble hengende på skakke. Tårene spratt og munnen fyltes med blod. Han gryntet av smerte, men ga seg ikke. Et vipp til, så var tanna ute. Han spyttet skinnfiller og blod, skylte munnen fra vannflaska han selv hadde fylt. Så la han tanna på en stein og knuste den med knivskaftet. Transceiveren deres var for liten til at han kunne se den, men han visste at den var der. Han tråkket bitene ned i bakken, spyttet blod igjen.

Nå spreller jeg ikke lenger i edderkoppnett, hvisket han hest.

Han la seg ned på barsengen og tok inn lyden av fuglesang, lukten av granbar og solvarm jord. Lukten av frihet. Han hadde lurt dem igjen, de kunne ikke nå ham lenger. Han følte seg uovervinnelig. Et sted inne i hjernen utløste den kjente følelsen av omnipotens et varsel. «Ta tablett!». Det var ikke alltid han lystret. Tablettene senket pulsen på alt liv i ham og rundt ham. Noen ganger foretrakk han å være i en verden der alt pulserte og merkelige ting skjedde. Selv om det bare var han som opplevde det. På et vis var det en gave å være slik. Hvorfor ble det sett på som en sykdom å leve i to verdener og å ha to personligheter, men normalt å ikke ha noen? Det var det valget han følte han hadde med medisinene. Han fisket opp en tablett fra lomma, satt med den i hånden og så på den en stund, før han slukte den. Skylte etter med vann fra flasken. Etter en stund reiste han seg og gikk rastløst fram og tilbake. Så la han seg i barsengen igjen.

Senere – han visste ikke hvor mye senere – kvakk han til. Hadde han sovet og drømt? Hadde han innbilt seg

det hele, sykehuset, bussturen, radiotransceiveren? Han var vant med at hjernen noen ganger presenterte ham for en verden som bare fantes der inne. Der det var han mot dem. Så kjente han hullet etter tanna. Og så blodet på kniven.